

Những tiếng kêu từ vùng lũ Quảng Bình

Tác Giả: Phóng sá cáa Liáu Thái/Ngái Viát
Chúa Nhật, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:17

LTS: Đät mäa lũ vào đäu tháng 10 väa qua täi cänh phäa Bäc Miän Trung đä làm 83 ngäi chết và mät tích, 75 ngäi bị thäng,

trong đó tänh Quäng Bänh là đäa phäng thiät häi näng nhät. Ký giä Liáu Thái, cäng tác viän cäa báo Ngäi Viát, đä có chuyän đi đän tänh Quäng Bänh và gäi vänhäng ghi chép mäi nhät vätänh cänh nhäng ngäi dân sau trän mäa lũ läch sä này.

1: Tiếng kêu từ những ngôi nhà täc mái

Tôi đän thôn Mä Duyät-Cam Thäy-Lä Thäy vào lúc 12 giä träa ngày 14 tháng 10, lúc này cái näng chói chang và nóng rät cäa miän đät “chä ăn đá gäa ăn muäi” này đäng đänh điäm, nhiät đä lên đän 39 đä C [mäc dù đäng mùa mäa!].

Nhäng ngäi trong gia đänh bác Bänh đäng ngäi không yên väi läi sät ngän hàng. (Hänh: Liáu Thái/Ngäi Viát)

Những tiếng kêu từ vùng lũ Quảng Bình

Tác Giả: Phóng sá cáa Liêu Thái/Ngái Viát
Chúa Nhật, 17 Tháng 10 Năm 2010 21:17

Đäp vào mät tôi là cänh hai bên đäng nhà cäa hoang tàn, täc mái, nhäng khu vän xác xä lá, tôn nát, ngói nát näm vät väng khäp näi, nhäng căn nhà không có ngäi ở hoäc có mà hä cũng đang näp vào đâu đó đä tránh näng.

Nói chung không có gì nói hän là mät hoang đäa näm bên mät đäm näc mänh mäng träi dài theo quäc lä 1A - Bäc Nam, cách vĩ tuyän 17 chäng 60km vä phía Bäc.

Tôi ghé vào thăm mät ngôi nhà näm bên đäng, ngôi nhà có ngäi đang säng, đông ngäi näa là khác.

Nhäng ngäi trong nhà thäy tôi vào đän sân là chäy ra chào và mäng rä, hä mäng ra mät vì thäy tôi mang theo túi xách, máy móc... Nghe giäng tôi lä, hä häi tôi ở miän Nam ra hay ở đäu, tôi nói tôi từ Quảng Nam. Hä mäi tôi vào nhà và rót näc, chuyän trò...

Tài sän cäa ngäi dân còn sót läi sau cän lũ. (Hình: Liêu Thái/Ngäi Viát)

Tôi từ giäi thiäu mình là ngäi đi khäo sát häu quäc nä lũ cho cá nhân tôi, hä không ngäc nhiên

và nói chuyện thêm với mẹ.

Tôi thấy là những chỗ này, sau một hồi trò chuyện, người chị nhà tên Trần Thị Bình tôi gặp thích với tôi rằng ông tin những cá nhân họ tin tưởng, ông tin vào các tổ chức thiện nguyện họ tin tưởng.

Bình chị là những gì của nhà nước có trách nhiệm cho ông trong những ngày sau lũ chị gặp ông trở lại, trở lại không còn gì.

Tôi cũng nói chuyện thật chậm rãi không khí trầm tĩnh, cho bác Bình bớt xúc động, có thể kể rằng rất nhiều và trên lũ. Những người khác, chính cái cảnh nhìn đâu cũng thấy khó, lòng quặn và trống hoác, lâu lâu vấp khi bác Bình chị nói đã khóc.

Thay vì kể chuyện mình phải đi toàn bộ lên trên đi cát sau nhà như thế nào khi nước dâng cao, sóng đánh tấp bập lúc 1h đêm 07 tháng 10 năm 2010, bác Bình chị cho tôi một chiếc ghế nhỏ chồm mái tôn còn đứng vững trên tảng, rồi những ao cá một chiếc im lìm, căn nhà chị không hề bị tiêu diệt, hoàn hảo.

Giò của người dân bị ngập nước vón thành cục. (Hình: Liêu Thái/Người Việt)

Tôi thấy sự xúc động và thương cảm cho cảnh nhà cửa đầy 24 mét vuông cửa sổ 8 ngói, trong đó có cửa sổ cửa sổ em Trông Bá Long [con trai bác Bình] và vợ. Nhìn lên nóc nhà còn treo từng từng chiếc bình gas và bình gas, Long nói với tôi là hai vợ chồng em suốt cả tuần nay không biết lát nữa là gì, em vừa nói vừa cười.

Nhìn cảnh mọi người nếm chảnh chảnh lên nhau trong căn nhà rách nát vậy, tôi chỉ biết im lặng giữa tiếng ồn ào...

Bác Bình ít nói, chỉ cười và nhìn tôi, thì thầm nói: “Tôi đoán anh là nhà báo, có đúng vậy không anh?”

Tôi gật đầu, bác nói tiếp: “Vậy thì anh giúp tôi đi, anh giúp bà con đi, ở đây nghèo lắm, chúng tôi là người của quê hương Đảng và Tổ quốc [Võ Nguyên Giáp] mà! Sao nên đi xin với chúng tôi thì vậy!”

Tôi nói với bác Bình rằng tôi chỉ là một người cầm bút, tôi không có đủ khả năng tài chính để chia sẻ với bác hay ai đó trong lúc này, điếu này làm tôi ray rứt lắm, mong bác thông cảm cho tôi... Nhưng tôi có hứa là sẽ viết bài, sẽ nêu lên hoàn cảnh của bác và mọi người.

“Anh là nhà báo đầu tiên đến chỗ này!” Bác Bình vừa nói vừa vỗ vai tôi.

Lúa đã nảy mầm được vài ngày xay cám. (Hình: Liêu Thái/Nguyễn Việt)

Bác Bình cười mỉa mai: “Tôi biết là xong đến hôm kia, tôi chỉ nghĩ biết hết cảm là chỉ nhà báo thôi, tôi đâu còn hết gạo nào, hết sạch, thúi sạch! Nhà nước có ưu đãi cho chúng tôi mỗi nhà 8 gói mì tôm và 12 kg gạo để sống... hu hu...” Thấy bác Bình khóc, tôi chuyển sang đề tài khác.

Bác Bình lấy ra một hộp hồ sơ, biên bản và văn bản thiệt hại tài sản trong những trận lũ trước, tôi tranh thủ chép tất cả để ghi lại thiệt hại.

Có một điáu tôi hát sác ngác nhiên là háu quá cáa trán lát năm trác, nhà nác có tháng kê, có háa sá há trá nháng cho đán năm nay ván cháa có đáng nào.

Các con và vá bác Bình thì váa nói váa khóc: “Nhà báo làm án đáng nhá lên Đáng cho tôi đác giám mác lái suát ngân hàng, tái tui vay tián nhà nác đá làm đám cá giáng, liên tác nhiáu năm thiên tai, mát tráng, ná cháng ná chát, nháng táng năm nay gá ván đá trá nái dá nhá thá này đây! Mà lái suát háng tháng mái nhám mát mát đá tái rái, khá lám.” Con gái bác Bình váa nói váa khóc.

Tôi tiáp tác đi sang thăm nháng căn nhà khác, cũng nheo nhác, tác mái, lúc đó đã 3 giá chiáu mà có nhà mái náu cám ăán sáng. Vì hát gáo, đá tiát kiám, nhà anh T. ăán mái ngày mát báa.

Tôi đi ngác lên mián trên xã Liên Tháy-Lá Tháy-Quáng Bình, đây cũng là nái có nhà táng niám Võ Nguyên Giáp [ngái dân gái là nhà táng niám, mác dù lúc tôi đán đây thì các pháng tián thông tin đái chúng cáa Viát Nam ván cháa có thông báo gì vá chuyán ông còn sáng hay đã chát]. Đi mát đán, gáp nháng ngái đàn bà phái lúa, tôi đáng lái hái há giá lúa bao nhiêu.

Táng tôi là ngái đi thu mua lúa át vá xay cám lán nên há ván vá cháy vá gái bà chá váa lúa ra gáp tôi. Chá Lê Thá Vián, chá mát nhà máy xay xát và thu mua lúa gáo mái tôi vào nhà. Tôi ngái dám phút lái mái chá ra đáng đá hái chuyán chá không tài nào ngái giáa bán bá toàn lúa át, gáo át bác mùi náng nác.

Chá Vián lác đáu, váa nói váa khóc: “Mián [mình, nói giáng Quáng Bình] chác chát vì ná đây, mián vay tián đá mua gáo đá trá Tát, giá át sách, mián lám ná, mián đánh bán nhà. Nói chung mián dám chái dám cháu, chá buán là nhà nác cáu trá á đâu đâu, cháng ngá nghĩ đán quá mián mát chút, tá hám lát đán nay, nhà nác cho mái ngái 7 gói mì tôm rái là hát, anh nghĩ làm sao đá sáng trong vòng mái máy ngày vái 7 gói mì tôm há anh?

Trong khi nhà nác nói là ngáng bán pháo bông đá cho tián cho dân trong hiám nghèo, nhiáu nhà mát tráng cũng chá có 7 gói mì tôm, làm sao mà mián sáng hà?... Cháa có láy mát nhà báo, nhà đài nào vá đây, cũng cháa có láy ông Đáng nào vá đây an ái bà con...” Chá Vián váa nói váa gát nác mát rái nhìn ra cánh đáng mánh máng nác trác nhà.

Tôi quay trở vào kho, thấy một mßt bao, gạo đã quánh thành cục vàng óng mßc meo, bốc mùi thum thßm. Chị Viên xßc tay móc vào bao, lấy ra một nắm gạo nhão nhoét, đưa cho tôi chụp hình. Tôi nói: “Gạo cũ rồi mà thôi cũng ra phân chứ há!” chị Viên thì dài nói: “Đây là gạo Đßng, là xác của pháo bông trong ngày diễn lễ kỷ niệm, miễn có theo dõi chương trình diễn cßy ngày đầu mà!”

Tôi tìm biết chị Viên và tiếp tục đi về phía nhà Táng Giáp.

(Còn tiếp)